

DET UNGE BLOD

ET KÆRLIGHEDSDRAMA
PAA GREVESLOTTET

3 AKTER — 70 AFDELINGER

Rollebesætningen er:

Lensgreven

Carl Lauritzen

Lydia, hans Hustru

Ebba Thomsen Lund

Grev Preben, hans Neve

Carlo Wieth

Jean, Lensgrevens Kammertjener

Frederik Jacobsen

Dette stærkt dramatiske **Kærligheds-Skuespil**
samler atter Opmærksomheden om

Nordisk Films Co.

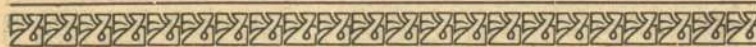
og da navnlig om de glimrende kunstneriske Kræfter,
ved hvis forstaaende Sammenspil der her er frembragt

en Film af gribende Virkning.

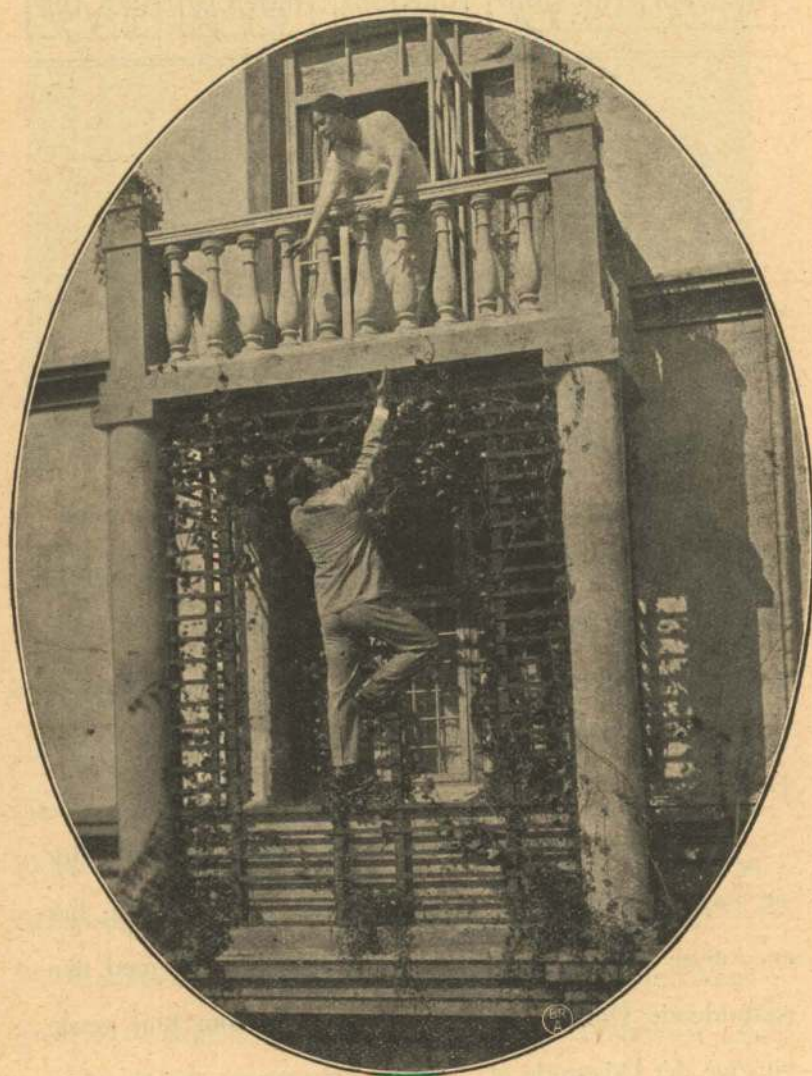

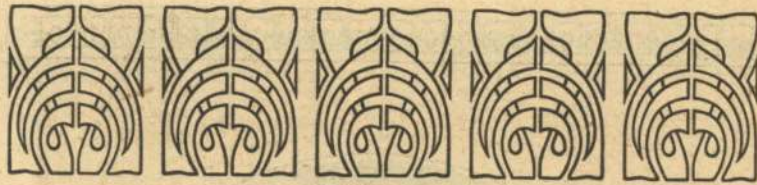
Blandt Afdelingerne nævnes:

Lensgreven og hans unge Hustru.
Efter Frokosten.
Grev Preben.
Jean skal ogsaa have sig en
Frokosttur.
Lydias paafaldende Omhu.
Jeans Mistanke vaagner.
Stjaalen Kærlighed.
Preben vil rejse bort.
Den gamle Tjeners Sorg.
„Hvor det vil gøre den gamle
Greve ondt!“
Lensgrevens to Brødre.
Middagsgæster.
„Jeg tager med mine Brødre til
Byen“.
Tjenerens Ansvar.
Den glemte Mappe.
Hos Grev Preben.
Rejseforberedelser.

Lensgrevindens Uro.
„Vil De kalde Klokken 4?“
Paa Provinshotellet.
Et Afskedsbæger.
Lensgrevens Glemsomhed.
En rask Beslutning.
„Vil De bestille en Vogn?“
Ubetvingelig Længsel.
Endnu en Gang —!
„Det er ikke noget Spøgelse, gamle
Jean.“
En Indbrudstyv?
Et Skud Krudt.
„De har skudt paa Deres Broder-
søn!“
Hesten.
Fingeraftrykkene?
I Nattens Stilhed.
„Tak for Hjælpen!“
Næste Morgen
To Venner.
Hemmeligheden.
Notitsen i Morgenbladet.
Motivet ubekendt.

Det unge Blod.

Lensgreven har i en høj Alder giftet sig med en purung Pige, *Lydia*. Han elsker og forguder hende. Hendes Følelser overfor ham er snarere som en Datters end som en Hustrus. Derimod nærer hun en stærk Interesse for Lensgrevens Nevø, *Grev Preben*, som ikke sjældent kommer paa Besøg, og med hvem hun ofte mødes i al Hemmelighed.

Lensgreven selv er stokblind for, hvad der gaar for sig bag hans Ryg. Men hans gamle Tjener, *Jean*, har en Anelse om, at *Lydia* ikke mener saa meget med den paafaldende Omhu, hun viser sin Mand, som hun gerne vil give det Udseende af. Medens Lensgreven en Dag efter

Efter et lille Blund

Frokost tager sig en Lur, udspionerer han Grevinden og faar da Vished for, at hun ikke blot giver *Grev Preben* Lov til at gøre Kur til sig, men endog synes at gengælde hans Kærlighed. Dybt bedrøvet vender *Jean* tilbage til Slottet. Han forstaar, at den gamle *Lensgreve*, der nu intetanende slumrer i sin Stol, en Dag, før eller senere, maa faa Sammenhængen at vide. Og hvad vil der da ske?

Samme Aften er der et lille Selskab paa Slottet. *Lensgrevens* to Brødre inde fra Byen og *Grev Preben* er paa Besøg. Det er sidste Gang for længere Tid, at *Lydia*

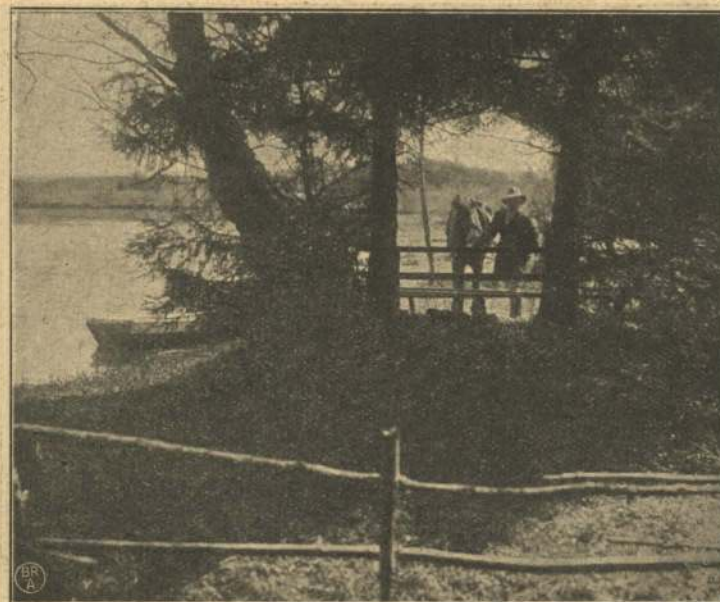

Kærlighedens Øjne

og Grev Preben ses. Samme Formiddag er de blevne enige om at afbryde det utilladelige Forhold, der knytter dem til hinanden. Preben vil næste Morgen rejse bort. I Skjul ser de deres Snit til for sidste Gang at trykke hinandens Hænder.

Men Skæbnen, der ofte stiller sig i Vejen for gode Forsætter, vil denne Aften, da de har forberedt sig paa en Skilsmisse for bestandig, netop føje alt saaledes, at det forekommer dem begge muligt at ses endnu en Gang — en allersidste Gang. Da Selskabet ved Midnatstid bryder op,

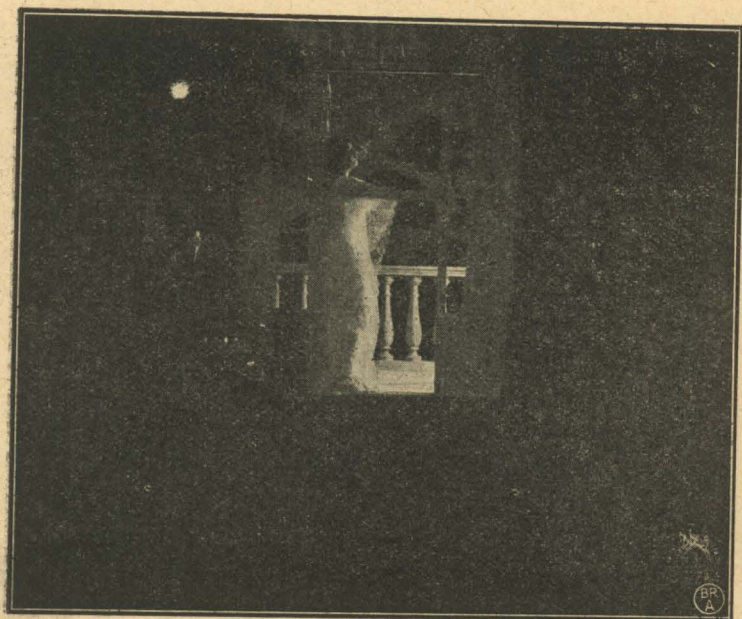

Ved Elven

erklærer Lensgreven, at han vil tage sammen med sine Brødre til Byen, hvor han har nogle Ærinder at besørge næste Formiddag. Grev Preben følger paa Vej og tager Afsked med sine Onkler foran den lille Villa, hvor han bor. Men skønt intet Ord er aftalt mellem ham og Lydia, drages han mod hende, medens hun for sit Vedkommende bliver siddende oppe for at vente ham. Saa sikker er hun paa, at han kommer.

Og Grev Preben kommer. Han har bestemt sin Afrejse til Kl. 5 om Morgen. Om et Par Timer vil Dagen

Paa Balkonen

bryde frem. Disse Timer helliger' de to Elskende deres sidste Samvær

Imidlertid er Lensgreven taget ind paa Hotellet inde i Byen. Først nu opdager han, at han hjemme har glemt sin Mappe, der indeholdt de Dokumenter, for hvis Skyld han netop er taget til Byen. Da han alligevel maa hjem for at hente dem, foretrækker han at tage af Sted med det samme. Natten er smuk og — Lensgreven gør sig helt lystige Tanker derover — saaledes kan han overraske Lydia, der selvfølgelig nu tror ham velforvaret i en Hotelseng.

Til Stævnemødet

I Hast bestiller han sin Vogn igen forspændt og kører hjem. Uden Larm lukker han sig ind. Jean, der har set Grev Preben snige sig ind i Slottet, bliver som forstenet ved at se Lensgreven saa hurtigt tilbage. Uafbrudt gennemkrydses hans Hoved af den Tanke: hvordan skal jeg afværge en Katastrofe? Gamle Jean kan spare sig sine Tanker, thi den Katastrofe, som Skæbnen øjensynlig har bestemt skal ske, kan ikke forhindres. Vel er Lydia bleven opmærksom paa sin Mands Hjemkomst, og Grev Preben er ifærd med at flygte bort ad samme Vej, som han er

Af Nattens Tragedie

kommen, men Lensgreven, der hører Tummel fra sin Hustrus Værelse og ser en Mandsskikkelse klatre langs Verandaens Espalier for at naa Jorden, betænker sig ikke et Sekund paa at sende dette Menneske, som formodentlig er en gemen Indbrudstyv, en dødbringende Kugle. Da Skuddet har knaldet, fortæller Jean ham, at den Mand, han har dræbt, er — hans egen Nevø, Grev Preben.

Den betænksomme gamle Greves første Tanke drejer sig om, hvorledes han skal holde denne Begivenhed skjult for Offentligheden. Ikke for sit eget Vedkommende be-

skæftiger han sig med dette Problem. Han tager gerne Straffen for denne Handling, der i hans Øjne synes fuldt retfærdig. Men af Hensyn til Lydias Ære. Ingen maa kende den Familietragedie, som i denne skønne Nat er bleven udspillet paa det gamle Gods. Ved Jeans Hjælp bærer han Liget af Nevøen bort fra Godsets Enemærker og hjem til Villaen, hvor Grev Preben boede. Nøglerne til Lejligheden finder de i Ligets Lommer, og saaledes skaffer de sig uhindret Adgang til den unge Greves Arbejdsværelse. Da de to Mænd en halv Times Tid senere forlader Villaen, er der kastet et tæt Slør over Nattens uhyggelige Begivenhed. Dette bevises blandt andet af en Notits, som næste Dag staar at læse i Morgenbladet, og hvori det hedder, at den unge Grev Preben, som samme Morgen er funden død i sin Lejlighed, efter alt at dømme har begaaet Selvmord. Notitsen slutter med de to Ord:

Motivet ubekendt!

ejer Filmen, saavel som dens Plakat-
og Program-Tekst o. a. lign. Materiale,
med absolut Eneret.

Ved Misbrug vil der blive nedlagt
Forbud og Erstatningskrav gjort
gældende mod Vedkommende.

Personerne:

Rosenørn, Lensgreve.....Herr Carl Lauritzen.
Lydia, hans Hustru.....Frk. Ebba Thomsen.
Grev Preben, hans Nevø.....Herr Carlo Wieth.
Jean, Lensgrevens Kammertjener.....Herr Frederik Jacobsen.

Lensgreve Rosenørn har i en høj Alder giftet sig med en purung Pige, Lydia. Han elsker og forguder hende. Hendes Følelser overfor ham er snarere som en Datters end som en Hustrus. Derimod nærer hun en stærk Interesse for Lengrevens Nevø, Grev Preben, som ikke sjældnen kommer paa Besøg, og med hvem hun ofte mødes i al Hemmelighed.

Lensgreven selv er stokblind for, hvad der gaar for sig bag hans Ryg. Men hans gamle Tjener, Jean, har en Anelse om, at Lydia ikke mener saa meget med den paafaldende Omhu, hun viser sin Mand, som hun gerne vil give det Udseende af. Medens Lensgreven en Dag efter Frokost tager sig en Lur, udspionerer han Grevinden og faar da Vished for, at hun ikke blot giver Grev Preben Lov til at gøre Kur til sig men endog synes at gengælde hans Kærlighed. Dybt bedrøvet vender Jean tilbage til Slottet. Han forstaar, at den gamle Lensgreve, der nu intetanende slumrer i sin Stol, en Dag, før eller senere, maa faa Sammenhængen at vide. Og hvad vil der da ske?

Samme Aften er der et lille Selskab paa Slottet. Lensgrevens to Brødre inde fra Byen og Grev Preben er paa Besøg. Det er sidste Gang for længere Tid, at Lydia og Grev Preben ses. Samme Formiddag er de blevne enige om at afbryde det utilladelige Forhold, der knytter dem til hinanden. Preben vil næste Morgen rejse bort. I Skjul ser de deres Snit til for sidste Gang at trykke hinandens Hænder.

Men Skæbnen, der ofte stiller sig i Vejen for gode Forsætter, vil denne Aften, da de har forberedt sig paa en Skilsmisse for bestandig, netop føje alt saaledes, at det forekommer dem begge muligt at ses endnu en Gang - en allersidste Gang. Da Selskabet ved Midnatstid bryder op, erklærer Lensgreven, at han vil tage sammen

(Notitsen i Morgenbladet)

med sine Brødre til Byen, hvor han har nogle Årinder at besørge næste Formiddag. Grev Preben følger paa Vej og tager Afsked med sine Onkler foran den lille Villa, hvor han bor. Men skønt intet Ord er aftalt mellem ham og Lydia drages han mod hende, medens hun for sit Vedkommende bliver siddende oppe for at vente ham. Saa sikker er hun paa, at han kommer.

Og Grev Preben kommer. Han har bestemt sin Afrejse til Kl. 5 om Morgenen. Om et Par Timer vil Dagen bryde frem. Disse Timer helliger de to Elskede deres sidste Samvær.....

Imidlertid er Lensgreven taget ind paa Hotellet inde i Byen. Først nu opdager han, at han hjemme har glemt sin Mappe, der indeholdt de Dokumenter, for hvis Skyld han netop er taget til Byen. Da han alligevel maa hjem for at hente dem, foretrækker han at tage af Sted med det samme. Natten er smuk og - hansgreven gør sig helt lystige Tanker derover - saaledes kan han overraske Lydia, der selvfølgelig nu tror ham velforvaret i en Hotelseng. I hast bestiller han sin Vogn ^{igen} forspønt og kører hjem. Uden Larm lukker han sig ind. Jean, der har set Grev Preben snige sig ind i Slottet, bliver som forstenet ved at se Lensgreven saa hurtigt tilbage. Uafbrudt gennemkrydses hans Hoved af den Tanke: hvordan skal jeg afværge en Katastrofe? Gamle Jean kan spare sig sine Tanker, thi den Katastrofe, som Skæbnen øjensynlig har bestemt skal ske, kan ikke forhindres. Vel er Lydia bleven opmærksom paa sin Mands Hjemkomst, og Grev Preben er ifærd med at flygte bort ad samme Vej som han er kommen, men Lensgreven der hører Tummel fra sin Hustrus Værelse og ser en Mandsskikkelse klatre langs Verandaens Espalier for at naa Jorden, betænker sig ikke et Sekund paa at sende dette Menneske, som formodentlig er en gemen Indbrudstyv, en dødbringende Kugle. Da Skuddet ^{har} knaldet, fortæller Jean ham, at den Mand, han har dræbt er - hans egen Nevø, Grev Preben.

(Notitsen i Morgenbladet)

Den betænkssomme gamle Greves første Tanke drejer sig om, hvorledes han skal holde denne Begivenhed skjult for Offentligheden. Ikke for sit eget Vedkommende beskæftiger han sig med dette Problem. Han tager gerne Straffen for denne Handling, der i hans Øjne synes fuldt retfærdig. Men af Hensyn til Lydias Ære. Ingen maa kende den Familietragedie, som i denne skønne Nat er bleven udspillet paa det gamle Gods. Ved Jeans Hjalp bærer han Liget af Nevøen bort fra Godsets Enemærker og hjem til Villaen, hvor Grev Preben boede. Nøglerne til Lejligheden finder de i Ligets Lommer, og saaledes skaffer de sig uhindret Adgang til den unge Greves Arbejdsværelse. Da de to Mænd en halv Times Tid senere forlader Villaen, er der kastet en tæt Slør over Nattens uhyggelige Begivenhed. Dette bevises blandt andet af en Notits, som næste Dag staar at læse i Morgenbladet, og hvori det hedder, at den unge Grev Preben Rosenørn, som samme Morgen er funden død i sin Lejlighed, efter alt at dømme har begaaet Selvmord. Notitsen slutter med de to Ord:

Motivet ukendt!

o o o o o o o o o o

Die Sensation im Morgenblatt.

Eine Tragödie in drei Akten.

Personen:

Graf RosenadlerHerr Carl Lauritzen.
Lydia, seine GattinFrl. Ebba Thomsen.
Egon Panno, sein NeffeHerr Carlo Wieth.
Johann, sein KammerdienerHerr Frederik Jacobsen.

Graf Rosenadler hat eine um mehr als dreissig Jahre jüngere Frau geheiratet. Doch hängt er an der lebenswürdigen, schönen Lydia mit allen Fasern seines Herzens und glaubt an sie, die ihm der Inbegriff alles Hohen und Reinen ist. Lydia indessen ist viel zu lebensfroh, viel zu glücklich im Besitz ihrer strahlenden Jugend, um den Versuchungen, die an sie herantreten, zu widerstehen. Egon Panno, der Neffe des Grafen, jung wie sie, leidenschaftlichen und feurigen Temperamentes, hat ihr Herz im Sturm gewonnen. Aus der abgeklärten, milden Ruhe des Gatten sehnt sie sich nach dem Geliebten fort, um seine Liebkosungen, seine Blicke wie eine Verdurstende zu trinken, wenn die Liebenden sich in den abgelegenen Winkeln des Parks treffen. Von den Beziehungen der Beiden ahnt niemand etwas, ausser dem alten Diener Johann. Dieser, der dem Grafen lange Jahre treu gedient hat, wagt es nicht, seines Herrn Augen zu öffnen. Mitleid und Ehrfurcht vor dem Frieden des Grafen machen den Diener zu dem heimlichen Mitschuldigen der Treulosen. Diese sind sich indes der Tragweite ihres Handelns völlig bewusst und leiden tief an der Tragik der Verhältnisse und ihrer Schuld. So unerträglich dünkt ihnen schliesslich dieser Zustand ewigen Versteckspiels vor den gütigen Augen des Oheims und Gatten, dass Egon seine Abreise beschliesst. Am Tage vorher ist er noch einmal Rosenadlers Gast, der auch seine beiden Brüder eingeladen hat. Als die Gäste nach Tisch aufbrechen, entschliesst sich der Graf, der Geschäfte in der Stadt zu erledigen hat, die Brüder zu begleiten und erst am andern Tage zurückzukehren. Er empfiehlt seine Frau der Sorge des

treuen Dieners und fährt dann beruhigt ab. Die Mappe mit den Dokumenten, welche zur Abwicklung seiner Geschäfte unentbehrlich sind, hat er in seinem Zimmer vergessen. Nach einem gemütlichen Abendschoppen mit seinen Brüdern, sucht der Graf sein Hotelzimmer auf. Hier entdeckt er das Fehlen der Mappe, und da ihn gleichzeitig heisse Sehnsucht nach seiner jungen, schönen Frau erfasst, entschliesst er sich, noch in derselben Stunde heimzukehren.

Egon hat unterdessen in seinem Schlosse die letzten Reisevorbereitungen getroffen und seinem Diener befohlen, ihn am nächsten Morgen um 4 Uhr zu wecken. Schlafen kann er jedoch nicht. Düstere Gedanken quälen ihn, und die Sehnsucht nach der Frau, die ihm nie gehört hat, brennt in seinen Adern mit unerträglicher Glut. Ruhelos wandert er im Zimmer hin und her. Funken tanzen vor seinen Augen, das Blut sinkt in seinen Ohren. Er verliert die Kühle der Ueberlegung, er weiss schliesslich nur das eine: Er muss Lydia vor seinem Abschied noch einmal sehen, noch einmal ihre Lippen auf den seinen fühlen. Und ohne Kopfbedeckung eilt er quer über die Aecker, die seinen Besitz von dem des alten Grafen trennen. Lydia steht im weissen Nachtgewande auf ihrem Altan. Auch sie hat der Schmerz nicht schlafen lassen. Vor ihr liegt die Aussicht auf ein langes, glückloses Leben an der Seite des alternden Gatten, hinter ihr die kargen Stunden ihres Glücks. Da hört sie leichte Schritte auf dem Kies des Gartens. Sie beugt sich hinab und schaut in das erregte Antlitz, des Geliebten, der wie einst Romeo zu dem Balkon der Ersehnten hinaufsteigt. Schluchzend sinken sich die Liebenden in die Arme, weltfern von allen Bedenken, allen Zweifeln, aller Reue....

Nur der alte Diener hat mit entsetzensbangen Augen das nächtliche Wiedersehen bemerkt.

Eine Stunde tiefster Stille verstreicht. Alles liegt in laut-

losem Schläfe, da tönen Hufschläge von fern, die sich auf der Landstrasse nähern.

Ein kurzes Klopfen unterbricht die Stille der Nacht. Vor dem verstörten Johann steht der Herr des Hauses, der den Schrecken seines Dieners gutmütig belächelt. Aber auch die Liebenden sind aus ihrem seligen Taumel gerissen. Jeden Augenblick kann der Graf den Vorhang zu Lydias Zimmer zur Seite schlagen. Ein hastiger Abschied. Dann eilt der junge Graf von Lydia begleitet, zum Altan hinaus, um zu flüchten, wie er gekommen ist. Allein der Gatte Lydias hat das Zimmer betreten, das unterhalb des Balkons liegt, und gefolgt von dem bebenden Diener nach seiner Mappe gesucht. Nun hört er das Geräusch, sieht den herabgleitenden Schatten und greift, in dem Glauben, es handele sich um einen Einbrecher, der seinem Liebling vielleicht ein Leid zugefügt hat, in furchtbarem Grimm nach der Pistole. Vergebens versucht Johann, dem Herrn die Waffe zu entwenden, der Schuss geht los, und ein Menschenkörper fällt mit dumpfem Schlag auf die Erde. Der Schrei einer Frauenstimme verklingt in der Nacht. Totenblass steht der Diener vor dem Grafen. Stammelnde Worte entringen sich seinen Lippen: "Es war ja kein Einbrecher, es war Ihr Neffe, Herr Graf!"

Rosenadler eilt hinaus und findet die Worte Johanns bestätigt. Mit marmornem Antlitz, unfähig sich zu rühren, steht Lydia noch immer auf dem Altan und starrt auf die Stelle, von der noch eben ihr Geliebter zu ihr emporschaute. In dieser furchtbaren Minute wird dem alten Grafen alles klar. Aber sich seinen traurigen Gedanken hinzugeben, dazu ist jetzt nicht Zeit. Es gilt, die Ehre seines Namens und seines Hauses zu erhalten. Mit Hilfe des treuen Johanns bindet er den Toten auf sein Pferd und bringt ihn in der Stille der Nacht in sein Heim zurück, wo er, von niemandem überrascht, dem Toten solch eine Lage gibt, dass man am nächsten Morgen von seinem Selbstmord überzeugt sein wird. Ein grauer Morgen, hoffnungslos und düster, wie die

letzten Stunden eines Lebenden, ist angebrochen. Die Gräfin hat eine Nacht verbracht, die ihre Jugend gebrochen hat. War der Geliebte nur verwundet, war er tot? Sie weiss es noch nicht. Am Frühstückstisch erwartet sie der Graf mit starrer Miene und schiebt ihr das Morgenblatt hin, und Lydias entsetzte Augen erblicken die grossgedruckte Nachricht von dem unbegreiflichen Selbstmord des jungen Grafen Rosenadler, den man in den ersten Morgenstunden tot in seinem Arbeitszimmer aufgefunden hat. Lautlos erhebt sich der Graf, um draussen auf der Diele kraftlos in einen Stuhl zu sinken. Sein Blick sucht den seines Dieners. "Nicht wahr, alter Johann," spricht er mit gebrochener Stimme, "dies Geheimnis nehmen wir mit ins Grab!"

Am Frühstückstisch sitzt die Gräfin noch immer bewegungslos vor der Zeitung, leeres Grauen in Blick und Ausdruck ... Von ihrer Hand tropft es leise herab, wie ein müder Strom und färbt das gräfliche Tafeltuch langsam und unaufhaltsam blutigrot

- - - - -

Det ungeblod
Notitsen i morgenblodet

The Buried .. Secret. ..

Nordisk Three-Part Drama.

THE NORDISK FILM HIRE SERVICE,
Nordisk Films Co., Ltd.,
166 - 170 WARDOUR STREET, LONDON, W.

Telegrams—
Norfilcom, Ox London.

Telephone—
Gerrard 6172.

"The Buried Secret."

THREE PART NORDISK DRAMA
FEATURING
MISS EBBA THOMSEN

IN the opening feet of this picture we are shown a newspaper cutting which reads:—"Count Humphry Has Been Found Dead In His Villa. The Circumstances Point to Suicide." Then the picture goes on to tell the story of the events which led up to Count Humphry's death and the finding of his body.

When Lady Rossiter commences to show an unusual solicitude for the comfort and happiness of her elderly husband, Jean, Lord Rossiter's old and trusted servant, becomes suspicious of his mistress, and determines to keep a close watch on her actions, fearing that her recently assumed attitude is but a cloak to hide some ulterior motive. He very soon learns that she is secretly in love with Count Humphry, Lord Rossiter's nephew, whom she is meeting regularly.

The very evening of the day on which Jean makes this startling discovery, Lord Rossiter is expecting his two brothers and Humphry to dine with him. During the evening the lovers are often together, though it is plain that as yet Lord Rossiter entertains no suspicion regarding their intimacy. His confidence in his nephew is well illustrated when he an-

nounces that he returns to the city with his brothers on a business matter requiring his personal attention, ending up by saying to Humphry: "I know I can trust you to look after the Countess."

Soon after his uncle has left, Humphry also takes his departure, saying a last good-bye to Lydia, whom he has already informed of his intention to go right away on the morrow on account of their love—a love which can only end in misery for them both. But after having bidden his servant call him at an early hour the next morning, he cannot resist the temptation to return to Lydia in the absence of her husband for a final farewell. Reaching his uncle's house he mounts the lattice work and quickly arrives on the balcony, where he is met by Lydia, who takes him into her room. They engage in a passionate embrace.

In the city hotel where he has taken a room, Lord Rossiter finds that he has forgotten a wallet containing important papers. Ordering a carriage, he starts out for home and his wife, and soon arrives there, being admitted by Jean, who has watched the arrival of Humphry and cannot conceal his agitation. As they stand a man is heard descending the lattice. Startled, Lord Rossiter seizes his revolver and fires. A body falls, and upon examination proves to be that of Humphry, to his uncle's consternation. The death of Humphry is seen by Lydia from her window.

Swearing Jean to secrecy, Lord Rossiter conveys the body to his nephew's room, placing a revolver in the dead man's hand. In the morning it is found by a servant, who calls the police. In Lord Rossiter's home Lydia sees the announcement of her lover's death in the paper. She cannot meet her husband's reproachful, heartbroken gaze. Happiness has flown.

Posters : Quads and 6 Sheet.
Code : Buried.

Bookings of Nordisk Exclusives can be arranged through :

WEISKER BROS., Ltd.,	}	LANCASHIRE CHESHIRE NORTH WALES IRELAND
Kinema House, London Road, LIVERPOOL.		
Also at		
Manchester : 2 Long Millgate. Belfast : 15 Pottinger's Entry, Dublin : 205 Gt. Brunswick St.		
NEW CENTURY FILM SERVICE,	}	YORKSHIRE
42 Park Place, Leeds.		
NEW CENTURY FILM SERVICE,	}	NOTTINGHAMSHIRE DERBYSHIRE
71 Norfolk St., Sheffield.		
GREEN'S FILM SERVICE,	}	SCOTLAND
182 Trongate, Glasgow.		
THE KINEMATOGRAPH TRADING CO.,	}	BIRMINGHAM and MIDLAND COUNTIES.
82 Hill Street, Birmingham.		
BUTCHER'S FILM SERVICE LTD.,	}	SOUTH WALES
17 Quay Street, Cardiff.		
AWARD FILM SERVICE,	}	S.W. OF ENGLAND and CHANNEL ISLANDS
Edward St., Wardour St., London, W.		
G. W. ALLEN,	}	GLOUCESTER, SOMERSET, BATH and BRISTOL
15 Victoria Park, Fishponds, Bristol.		
THE NORDISK FILMS Co.	}	LONDON
Limited, 166, 168, 170 Wardour St., London, W.		and all remaining territory

E. T. HERON & Co. Ltd., 9-11 Tottenham Street, London, W.

L'entrefilet dans "L'Aube".

Personnages:

Le comte de Rosemont.....M. Carl Lauritzen
Lucie, sa femme.Mlle Ebba Thomsen
Le vicomte Maurice, son neveu.M. Carlo Wieth
Jean, le valet de chambre
 du comte.....M Frederik Jacobsen

Le comte de Rosemont, déjà âgé, épouse une jeune fille Lucie. Il l'adore Mais les sentiments de la jeune femme sont plutôt ceux d'une fille que d'une épouse. Par contre elle s'intéresse beaucoup au neveu du comte, le vicomte Maurice, qui vient souvent leur rendre visite et avec qui elle a des rendez-vous secrets.

Le comte est tout à fait aveugle pour ce qui se passe derrière son dos. Mais chez son vieux valet de chambre Jean les soupçons sont éveillés par les soins inaccoutumés de la comtesse pour son mari. Un jour après le déjeuner pendant que le comte fait la sieste, il épie la comtesse et acquiert la certitude que non seulement elle laisse le vicomte lui faire la cour mais il lui semble aussi qu'elle répond à son amour. Très affligé, Jean retourne au Château. Il comprend que le vieux comte, qui à présent s'est assoupi insouciant dans son fauteuil, un beau jour saura toute l'affaire. Et qu'arrivera-t-il-alors?

Le même soir une petite soirée a lieu au château. Les deux frères du comte et le vicomte Maurice sont en visite. Le lendemain avant-midi la comtesse et le vicomte se sont décidés à rompre leur liaison illicite. Maurice partira le lendemain matin. Et pour une dernière fois ils trouvent l'occasion de se serrer secrètement la main.

Mais le destin, qui souvent empêche la réalisation des

(L'entrefilet dans "L'Aube") -2-

bonnes intentions, arrange tout pour un dernier rendez-vous, malgré qu'ils se sont préparés à la séparation. Lorsque, vers minuit la société se dispose à partir le comte déclare qu'il accompagnera ses frères à la ville, où il a quelques affaires à régler le lendemain matin. Le vicomte Maurice les accompagne un petit bout de chemin et devant sa villa il leur dit adieu. Mais malgré que rien ne fût entendu entre lui et Lucie il a une envie irrésistible de la voir, et elle de son côté reste levée pour l'attendre. Quelque chose lui dit qu'il viendra.

Et le vicomte arrive en effet. Il a fixé son départ à cinq heures du matin. Dans quelques heures le jour commencera à poindre. Les deux amants sacrifient ces dernières heures à leur dernière réunion.

Cependant le comte est descendu à l'hôtel dans la ville, et ce n'est qu'à présent qu'il s'aperçoit qu'il a oublié sa serviette contenant les documents, qui sont cause de sa visite à la ville. Puisqu'il doit rentrer les chercher, il préfère y aller de suite. La nuit est belle et le comte s'amuse à la pensée de pouvoir surprendre Lucie, qui naturellement le croit dans un lit d'hôtel. En toute hâte il demande sa voiture et se rend à la maison et y pénètre sans bruit. Jean qui a vu le vicomte Maurice se glisser dans le château est pétrifié en voyant rentrer le comte. Il se creuse la tête pour trouver le moyen d'empêcher une catastrophe! Le vieux Jean peut s'épargner sa peine, car la catastrophe décidée par le destin ne peut être empêchée. Naturellement Lucie s'est aperçue du retour de son mari, et le vicomte Maurice est en train de s'enfuir de la même manière, qu'il était venu, lorsque le comte qui entend du bruit dans la chambre de sa femme et aperçoit un homme dégringolant l'espalier de la véranda pour atteindre la terre, n'hésite pas un moment pour envoyer une balle mortelle à cet homme, qui probable-

ment est un vulgaire cambrioleur. Lorsque le coup est tiré Jean dit au comte que celui qu'il a tué est son propre neveu, le vicomte Maurice.

La première pensée du vieux comte est de chercher comment cacher cette affaire au public. Ce n'est pas pour son propre compte qu'il s'occupe de ce problème. Il prend volontiers la responsabilité de cette action, qui lui semble tout à fait juste. Mais c'est pour l'honneur de Lucie. Personne ne doit connaître la tragédie de famille qui a eu lieu en cette belle nuit dans le vieux château. Avec l'aide de Jean il porte le corps du neveu du château jusqu'à la villa où demeurait le vicomte Maurice, ils trouvent les clefs de l'appartement dans les poches du mort, et ainsi ils pénètrent sans obstacles dans le bureau du jeune vicomte.

Une demi heure plus tard, lorsque les deux hommes quittent la villa, un voile épais est tombé sur l'événement lugubre de la nuit. Cela se montre en vérité par une notice, qui paraît le lendemain dans l'Aube" où on dit que le jeune vicomte Maurice a été trouvé mort dans son appartement ce matin, il s'est probablement suicidé. La notice se termine par les mots:

motif inconnu.
